

ఉగాది కథల పోటీల్లో ప్రోత్సాహక

బహుమతి పొందిన కథ

కొండవీడులో ఒంటి

మూలా సుబ్రహ్మణ్యం

IIT kharagpur లో Phd లో చేరిన రెండేళ్ళకి పేపర్ పబ్లిష్ చేయగలిగాను. అదీగాక ఈ సంవత్సరం బెంగుళూరులో జరుగుతున్న ఇంటర్నేషనల్ కాన్ఫరెన్స్ ఆన్ ఎంబడెడ్ సిస్టమ్స్ లో పబ్లిష్ అయ్యింది. నా ప్రజంటేషన్ కి మంచి స్పందనే వచ్చింది. ఈ విశేషాలన్నీ kharagpur లో ఉన్న మా గైడుకి ఫోన్ చేసి చెప్పాలని కాన్ఫరెన్స్ హోల్ నుంచీ బయటకు వచ్చి, మొబైల్ ఆన్ చేసేసరికి రెండు న్యూమెసేజెస్ వచ్చాయి. ఒకటి ఎప్పటిలాగే ఎయిర్ టెల్ విషెస్ wishes you a pleasant stay in Karnataka అని.... మరొకటి హిమబిందు దగ్గరనుంచీ... `Ravi, please call me immediatly, bindu.` ముందు గైడుకి ఫోన్ చేసి విశేషాలన్నీ చెప్పేసి, వెంటనే హిమబిందుకి ఫోన్ చేసా. అర్థంతుగా నన్ను కలవాలట. ఎందుకో కలిసినప్పుడే చెబుతుందట. ప్రస్తుతం భద్రాచలంలో ఉందట.

ఈమెని భరించడం కష్టం. ఆమెలో ఒక సెలయేరుతో పాటు ఒక జలపాతం కూడా ఉంది. ఒక్కోసారి వెల్లవెత్తినట్టు మెయిల్స్, ఫోన్స్ కురిపిస్తుంది. మరొకసారి కొన్ని నెలలపాటు మౌనంగా ఉండిపోతుంది. నేను ఇప్పుడు కలవడం కుదరదన్నా తను వినదు. అందుకని ఇవాళ కాన్ఫరెన్స్ ఐపోగానే ఫ్రెండ్స్ కలవడానికి వైజాగ్ వెళుతున్నాననీ, ఎల్లండి అంతా అక్కడే ఉంటాననీ, ఎల్లండి వైజాగ్ రాగలిగితే కలవొచ్చనీ చెప్పాను. 'సరే అయితే జనవరి 12, ఆరు గంటలకి RK.Beach' అని చెప్పి పెట్టింది.

మొదటిసారి ఆమెని రాజమండ్రిలో కలిసాను. నేను hermitary.com కి రాసిన, A modern budha need not sit under bodhi tree అన్న article చదివి, నాకు మొదటిసారి మెయిల్ చేసింది. నా ఫిలాసఫీ ఆమెకి వచ్చింది. ఆ తర్వాత మా మధ్య చాలా మెయిల్స్ నడిచాయి. తన ఇష్టాఇష్టాలన్నీ రాసేది. తనకి నదులంటే ప్రాణం అనీ, భారతదేశంలోని నదుల మీద పరిశోధన చేస్తున్నాననీ, ప్రస్తుతం దక్షిణ గంగ అయిన గోదావరి మీద రిసెర్చిలో భాగంగా రాజమండ్రిలో ఉన్నాననీ వీలైతే కలుద్దామనీ చెప్పింది. నేను అప్పుడు వింటర్ ఇన్ టర్న్ షిప్ హైదరాబాద్ qualcom లో చేస్తుండేవాడిని. అది పూర్తికాగానే తిరిగి ఖరగ్ పూర్ వెళ్ళిపోతూ మధ్యలో రాజమండ్రిలో దిగాను.

ఆ రోజు నాకు బాగా గుర్తు. సాయంత్రం గోదావరి ఒడ్డున కూర్చున్నాం ఇద్దరం. తను లేత నీలి రంగు చీర కట్టుకుంది. పొట్టి పొడువూ లావూ సన్నం కాని రూపం. సంధ్య కాంతి ఆమె మొహం మీద పడి మెరుస్తోంది. కొంచెం సేపు నిశ్శబ్దం తర్వాత "అంత పెద్ద పెద్ద Philosophical articles రాస్తారు కదా, ఏమైనా మాట్లాడండి" అంది నవ్వుతూ...

"మీ మెయిల్స్ అభిప్రాయాలు చూసి మీరేదో జీన్ ప్యాంటూ, స్లీవ్లెస్సుతోనూ ప్రత్యక్షమౌతారనుకున్నా ఇలా అచ్చ తెలుగు బాపూ బొమ్మలా ఉంటారనుకోలేదు" అన్నాను.

మామూలుగా ఎలా ఉన్నా నది ఒడ్డుకి వచ్చేటప్పుడు మాత్రం చీర కట్టుకోవాలనిపిస్తుందిట. "అటు చూడండి గోదావరికి సూర్యుడు బంగారు చీర కడుతున్నాడు" అని చూపించింది. నిజంగానే సంధ్య కాంతి మీద పడుతున్న ఆ దృశ్యం అద్భుతంగా ఉంది.

"ఇంకా నయం! కస్తూరిగా మారి నీ నుదుటనే చేరి కడదాక కలిసుండనా" అని సూర్యుడు గోదావరితో పాటు పాడుతున్నాడనలేదు" అని నవ్వాను. ఆమె నవ్వి "మీ nihilism tao philosophy చదివి, మీరేదో పరమ జిడ్డుగా, బట్టతల, గుబురు గెడ్డంతో ప్రత్యక్షమౌతారనుకున్నా, తీరా చూస్తే మీరేమో సర్ఫరోష్ లో అమీర్ ఖాన్ లెవల్లో ఎంట్రీ ఇచ్చి, జంధ్యాల సినిమాలో రాజేంద్రప్రసాద్ లా జోకులు కూడా వేస్తున్నారు అని, సరేగానీ మీ గురించి చెప్పండి" అంది.

"నా గురించి పెద్దగా చెప్పడానికేమీ లేదండీ. చాలా వరకు మీకు తెలిసిందే.. రేపే మృత్యువు నా తలుపు తడుతుందని ఊహించుకుని ఇవాళ గడపడం అన్నిటికన్నా నాకిష్టమైన పని. అలా బ్రతకడంలో గొప్ప థ్రిల్ ఉంది. Mathematics, music నా passions" అన్నాను.

"ఐతే మీరూ, నేనూ ఇలా సరిగ్గా ఈ సాయంత్రం గోదావరి ఒడ్డున కలుసుకుని కబుర్లు చెప్పుకోవడంలో ఎన్ని కాంప్లికేటెడ్ ఈక్వేషన్స్ సాల్వ్ అయ్యుంటాయో చెప్పుకోండి చూద్దాం" అని నవ్వింది. నవ్వినప్పుడు ఆమె కళ్ళు సగం మూసుకుపోతాయి.

అమాయకత్వం, కొంటితనం కలబోసిన కళ్ళు. కోపం వచ్చినప్పుడు కళ్ళతోనే వ్యక్తిని అదుపులో పెట్టగల కళ్ళు ఈమెవి అనుకున్నాను. ఆమె కళ్ళలోకి అలా తదేకంగా చూస్తే బావుండదని చూపులు మరల్చి "నా గురించి అడిగారు గానీ మీ గురించి చెప్పనే లేదు" అన్నాను.

"మెయిల్స్ లో చెబుతూనే ఉన్నాగా.. డాడీ పెద్ద కాంట్రాక్టర్ చెన్నైలో.. పక్కా బిజినెస్ మైండ్ డెడ్.. పోటీ వచ్చిన వాళ్ళని నామరూపాలేకుండా చేసాడు. చిన్నప్పుడు ఏదో చిన్న గొడవ చిలికి చిలికి గాలివానలా మారితే అమ్మని పీక పిసికి చంపేసి, రెండు నెలలు తిరక్కుండానే మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకున్నారు. అంతా సవతి తల్లిని అంత క్రూరంగా ఎందుకు చిత్రస్థారో అర్థం కాదు. నన్ను మాత్రం కన్న తల్లికన్నా సవతి తల్లే బాగా చూసుకునేది. నాకో తమ్ముడున్నాడు. చదువు అబ్బలేదు కానీ బిజినెస్ లో తండ్రిని మించిన తనయుడు. రోజుకో అమ్మాయితో తిరుగుతాడు. ఐతే ఎవరినీ వెంటపడి వేధించడు. పెళ్ళి చేసుకుంటాననీ, ప్రేమనీ అబద్ధాలు కూడా చెప్పడు. అయినా బోలుడు మంది అమ్మాయిలు వాడి చుట్టూ ఎందుకు చేరతారో ఆశ్చర్యంగా ఉంటుంది. ఇంటి నిండా ఎప్పుడూ నౌకర్లు... కార్లు... ఐశ్వర్యం... వీటన్నిటి మధ్యా పెరిగినా నాలో ఏదో అసంతృప్తి... ఈ రీసెర్చిలో నాకు కొంత ప్రశాంతత లభిస్తోంది... డాడీ నాకు ఎంతో స్వేచ్ఛ ఇచ్చారు... ఇప్పటికీ రీసెర్చి అనీ అదనీ ఇదనీ కొన్ని నెలల పాటు ఇంటికి దూరంగా ఉన్నా ఏమీ అనరు"

ఇలా ఆమె చెప్పుకుంటూ పోతోంది. నాకు ఎందుకో తన మాటలు వింటుంటే తామర పువ్వు గుర్తొచ్చింది. మౌనంగా ఆలోచిస్తున్న నన్ను చూసి "ఏంటండీ మా వాళ్ళ మంచి చెడ్డలు అంచనా వేస్తున్నారా" అని అడిగింది.

"ఒకరి మంచి చెడ్డలు అంచనా వెయ్యడానికి నేనెవరండీ" అదే లేదు అన్నాను.

ఆమె వెంటనే "ఈ అమ్మాయేంటీ తన వ్యక్తిగత విషయాలు ఎలాంటి సంకోచాలూ లేకుండా ముక్కు మొహం తెలీసి, మొదటిసారి కలసిన వ్యక్తికి చెప్పేస్తోందనేగా మీ అనుమానం" అంది.

ఈమె మనుషుల్ని భలే చదువుతుంది అనుకున్నా మనసులో.

మరోసారి నవ్వి, "నేను M.Phil చదివే రోజుల్లో స్నేహ అని ఒక రూమ్మేట్ తో సంవత్సరం పాటు ఉన్నాను. సంవత్సరం కలిసి ఉన్న ఒకరి ఇష్టమైన రంగేమిటో కూడా మరొకరికి తెలీదంటే అతిశయోక్తి కాదేమో అని, ఒంటరితనం ఒక్క దేహానికేనా?" అంది సూటిగా చూస్తూ...

నేనేమీ మాట్లాడలేదు

"ఇంతకీ మీకు ఈ చైనీస్ ఫిలాసఫీ మీద ఆసక్తి ఎప్పుడు కలిగింది? అని అడిగింది..

అంతకుముందు చాలా మందే నన్నా ప్రశ్న అడిగారు. నిజానికి నాకు ఈ విషయాల మీద ఆసక్తి కలిగి అప్పటికి ఒక సంవత్సరమే అయ్యింది. అప్పటిదాకా నేను కూడా అందరిలాగే ఐశ్వర్యం వెనుక, అబద్ధాల వెనకా పరిగెత్తిన వాడినే. ఆ దశలో ఒకరోజు రాత్రి అకస్మాత్తుగా చనిపోయినట్టు పీడకల వచ్చింది. ఆరాత్రి మరి నిద్రపోలేదు భయంతో వణికిపోయాను. అప్పుడనిపించింది అసలు కలకీ, వాస్తవానికి తేడా ఏముందని? రెప్పలు తెరిచే వరకూ కల కూడా నిజంగా జరిగిందేమో అన్నంతలా కలుగుతుంది. బహుశా మనం నిజం అనుకుంటున్న ఈ జీవితం కూడా మరొక ప్లేన్లో కలనేమో! అకస్మాత్తుగా నాకేదో రహస్యం తెలిసిపోయిన అనుభూతి. అప్పటి నుండే ప్రవాహానికి ఎదురీదడం మానేసి, ప్రవాహంతో పాటు అలా హాయిగా కొట్టుకుపోతున్నాను. అప్పుడే సాఫ్ట్ వేర్ ఉద్యోగం మానేసి పిహెచ్ డిలో చేరాను.

ఈ విషయాలన్నీ ఆమెతో చెబితే, "చాలా ఇంటెస్టింగ్ గా ఉందండీ మీ కథ.. ఐతే అది కొట్టుకుపోవడం ఎలా ఔతుంది? మీరు సెలయేటితో ఒక perfect harmony లో ఉన్నారు. "కొట్టుకుపోవడం" అనే పదం తప్పు... Its a kind of ecstasy" అంది

"సెలయేరంటే గుర్తొచ్చింది.. ఇంతకీ నదుల మీద పరిశోధించాల్సినంత ఏముందండీ?" అని అడిగాను.

"అసలు నా దృష్టిలో పరిశోధించాల్సిన అవసరం లేని విషయమేదీ లేదు... ప్రతి దాన్లోనూ మనకి తెలియని లోతులు ఎన్నో

ఉంటాయి... కాదంటారా?"

అని అడిగి మళ్ళీ కొనసాగించింది... "నదుల గురించి ఒక్కో విషయం తెలుసుకుంటుంటే భలే గమ్మత్తుగా ఉంటుంది. మనిషి సంస్కృతి, కళలు, నాగరికత ఇవన్నీ నదులతో ఎలా మమేకమైపోయాయోనని తెలుసుకున్న కొద్దీ పట్టరాని సంతోషం కలుగుతుంది. నిన్నే తెలిసింది గాంధీగారు తల్లి చనిపోయినప్పుడు గోదావరిలో స్నానం చేసారుట తెలుసా" అంది. ఈ విషయాలు చెపుతుంటే ఆమె కళ్ళలో మెరుపు.

"ఐతే ఫైనల్ గా మీరు వైజాగ్లో సెటిల్ ఔతారన్నమాట" అన్నా. " ఎందుకండీ" అని అడిగితే "నదులన్నీ చివరికి సముద్రాన్నే కదండీ చేరాల్సింది" అన్నాను.

ఆమె సవ్వడి చెయ్యకుండా నవ్వింది. శీతాకాలపు చలిగాలి నెమ్మదిగా తాకుతోంది. ఆ గాలికి ఆమె ముంగురులు నాట్యం చేస్తున్నాయి. రాజమండ్రి దీపాలు గోదాల్లో తమ మొహాలు చూసుకు మురిసిపోతున్నాయి. నేను ఈమె కళ్ళలో నన్ను నేను చూసుకు మురిసిపోతున్నట్లే. ఆకాశంలో అక్కడక్కడా పక్షులు. జనం పల్కబడుతున్నారు. చాలాసేపు అలా మౌనంగా కూచుండిపోయాం. ఆమె మాటలతో పాటు మౌనం కూడా బావుంది. Silence is ever speaking!! నిజమే కాబోలు..

"ఇలాంటప్పుడు వేడి టీ తాగితే భలే ఉంటుంది కదండీ" నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ ఆమె అంది. "ఐతే పదండి. అలా నడుస్తూ దగ్గర్లో ఏమైనా మంచి హోటల్ ఉందేమో చూద్దాం" అన్నా. "ఈ మాత్రం దానికి హోటల్ ఎందుకండీ అదిగో అక్కడేదో టీ బండి ఉంది అక్కడ తాగుదాం పదండి" అని తీసుకెళ్ళింది.

రెండు టీలు చెప్పాం. చల్లగాలి రివ్వున వీస్తోంది. తను చేతులు రుద్దుకుని బుగ్గలకి అద్దుకుంటోంది. రెండు గ్లాసులు అందుకుని ఒకటి ఆమెకి అందించాను. ఆ సాయంత్రం ఆమెతో కబుర్లు చెబుతూ పొగలు కక్కుతున్న టీ తాగడం! అదొక అనుభవం. కాలాన్ని కట్టేసిన ఆ క్షణంలో నిన్న లేదు. రేపు లేదు. ఆమె లేదు. నేను లేను. అనంతంగా విస్తరించిన వర్తమానమే!

తర్వాత ఒక రిక్షా మాట్లాడుకుని రాజమండ్రిలో కొంచెం సేపు తిరిగి, టిఫిన్ చేసి రాత్రి 8.30 కి స్టేషన్ కి చేరుకున్నాం. కోరమాండల్ ఎక్స్ ప్రెస్ సరిగ్గా తొమ్మిదికి వచ్చింది. రీసెర్చిలో భాగంగా తను గోదావరిని వివిధ ప్రాంతాల్లో తీసిన అరుదైన ఫోటోలున్న ఒక ఆల్బం నాకు బహుమతిగా ఇచ్చింది. నేను The mighty and mystical rivers of india అనే పుస్తకాన్ని ఇస్తే కవర్ పేజీని చిన్న పిల్లల్ని తడిమినట్టు తడిమి మురిసి పోయింది. There is a small child in every one of us అన్న వాక్యం గుర్తొచ్చింది ఆ క్షణంలో. రైలు మెల్లగా కదిలిపోతూంటే, ఆమె చేతులూపుతున్న దృశ్యం ఎప్పటికీ మరవలేను.

తర్వాత నేను ఖరగ్ పూర్ వెళ్ళిపోయి మళ్ళీ నా రీసెర్చిలో బిజీ ఐపోయాను. ప్రొఫెసర్ నుంచీ కూడా చాలా ఒత్తిడి ఉండేది. ఆమె అప్పుడప్పుడూ ఫోన్ చేస్తుండేది. పొరపాటున మా ప్రొఫెసర్ కాస్త ఇబ్బంది పెడుతున్నాడని చెబితే "మిమ్మల్ని ఇంకెవరో ఎలా ఇబ్బంది పెట్టగలరండీ" అనేది. తన మాటలు వింటుంటే నేను ఇంకా ఎంతో ఎదగాలనిపించేది. నేను పగలూ రాత్రి రీసెర్చి ప్రాబ్లెం సెలక్షన్ గురించే ఆలోచించేవాడిని. తన నుంచీ కూడా సడన్ గా మెయిల్స్ ఆగిపోయాయి. బహుశా బిజీగా ఉందేమో అని నేను కూడా మెయిల్ చెయ్యలేదు.

తర్వాత ఒకసారి కాశీ నుండి ఫోన్ చేసింది. నీలాచల్ ఎక్స్ ప్రెస్ లో బయలుదేరుతున్నా, వీలైతే ఖరగ్ పూర్లో స్టేషనుకి రమ్మని. ఆమె గొంతులో ఏదో తేడాని నేను గుర్తించకపోలేదు. వెళ్ళాను. చాలా గంభీరంగా ఉంది. "ఏంటి అంత సీరియస్ గా ఉన్నారు" అని అడిగితే, నది కూడా అప్పుడప్పుడు గంభీరంగా ప్రవహించాలి కదండీ అని, "తత్యశాస్త్రం, సాహిత్యం మనిషిని అవసరమైన సమయాల్లో ఎంతవరకు ఆదుకుంటాయంటారు అంది?"

నాకు జరగరానిదేదో జరిగిందని తెలుస్తోంది. ఏం జరిగిందండీ అనడిగితే,

వాళ్ళ తమ్ముడు ఏదో ఏక్విడెంటులో చనిపోయాట్టు. చిన్నప్పుడు ఇద్దరు పిల్లల్ని ఏక్విడెంటు నుండి తప్పించినందుకు గవర్నమెంటు వాళ్ళు బ్రేవరీ అవార్డు కూడా ఇచ్చారనీ, ఇప్పుడు అదే యాక్విడెంటుకి బలైపోయాడనీ అంది.

తన చేతిని నా రెండు చేతుల మధ్యకి తీసుకున్నాను. ఆమె నిశ్చలంగా ఉంది. చచ్చు ఓడార్పు మాట్లతో ఆ సమయాన్ని కలుషితం చెయ్యదల్చుకోలేదు. మౌనంగానే ఉండిపోయాను. రైలు కదిలిపోయింది. ఈ స్టేషన్లో కొందరిని దించేసినట్టే, రైలు తనని కూడా తన స్టేషన్లో దించేసి మౌనంగా కదిలిపోతుంది. ఇంతా. చివరికి మిగిలేదంతే. అనంతానంత వైరుధ్యాల మనిషి జీవితంలో పరమ పవిత్రమైనది మృత్యువొక్కటే. పుట్టుక ఎంత సహజమో ఇది కూడా అంతే. లోతుగా చూస్తే చావు, పుట్టుక వేరు కాదు. జీవితానికి అర్థం జీవించడమే! Life is a random event... a ball in the mountainstream.. బరువెక్కిన మనసుతో వెనక్కి వచ్చేసాను.

తర్వాత కొన్ని నెలలపాటు ఆమె నుంచీ ఎలాంటి సమాచారం లేదు. తను ఏకాంతంగా గడపాలనుకున్నప్పుడు మొబైల్ నంబర్ మార్చేస్తుంది. ఇంటి నెంబరు ఎప్పుడూ ఇవ్వదు. అయినా ఆమె ఇంట్లో ఎప్పుడైనా ఉంటేగా! బహుశా ఒక దగ్గర నిలవలేని తత్వమే ఆమెని నదులకి దగ్గర చేసి ఉండొచ్చు. అసలు ఆమె నదుల మీద పరిశోధన చేస్తోందా లేక తనని తనే శోధించుకుంటోందా? అకస్మాత్తుగా ఏ లోతుల్లోనో ఒక మెరుపు. లోపలా బయటా, చావు పుట్టుకా, మంచీ చెడూ ద్వంద్వాలన్నీ మాయమయ్యాయి ఆ క్షణం. హిమబిందుకి అవధుల్లేవు. ప్రకృతిని ఉన్నదున్నట్టు చూస్తుంది. తర్కంతో ముక్కలు ముక్కలుగా కోసి చూడదు. అసలు ఆమె ప్రకృతి వేరు కాదు. సకల జగత్తులోనూ ఆమె నిండి ఉంది... పువ్వులు, పక్షులు, సెలయేళ్ళు, ఆకాశం, హిమబిందు.. అంతే.. బుద్ధిజంలో చెబుతారు.. "Expand the I in you to fill the entire universe" అని..

ఈ భావాలన్నీ ఒక చోట చేర్చి "Non - Duality" and "one" are not synonyms అని నేను రాసిన article చూసి ఒకరోజు సడన్ గా ఫోన్ చేసింది. చాలా చక్కగా రాసారని. తను కావేరీ వెళ్తుతోందట.

"మిమ్మల్ని చూస్తే నాకు ఈర్ష్యగా ఉంటుంది బిందు. ఒక నదిలో ఉన్న వైరుధ్యాలూ, మలుపులూ మీ జీవితంలో కూడా ఉన్నాయి" అంటే "ఈర్ష్య", "అసూయ" మొదలైన పదాలని తుడిచెయ్యాలన్న ప్రయత్నంలో ఉన్న మీరు అనవసరంగా వాటిని గుర్తుకు తెచ్చుకోకండి "The path is without any difficulty.. go on.. just like a ball in the mountain stream"... మీరు ఆర్థికల్లో రాసిన విషయాలే" అని నవ్వేది.

ఇలా ఎన్నో జ్ఞాపకాలు.. ఆమెని చూస్తే చదివేకొద్దీ పేజీలొచ్చే నవలలా కనిపిస్తుంది.. ఇంతకీ ఇప్పుడు ఇంత అర్థంతుగా ఎందుకు కలవాలందో? ఆమెను అర్థం చేసుకోవడం కష్టం. మిగతా వాళ్ళకి అతి సాధారణంగా కనిపించే విషయాలు ఆమెకి చాలా పెద్ద విషయాలు. మిగతా వాళ్ళకి చాలా గొప్పగా కనిపించే విషయాలకి ఆమె అస్సలు ప్రాధాన్యం ఇవ్వదు. ఒకసారి ఇలాగే ఫోన్ చేసి "ఇవాళొక గొప్ప పని చేసా తెలుసా" అంది. "ఏమిటని" అడిగితే "తెల్లవారు రూమామన గులాబీ పువ్వు మీద కూచుని నన్ను నేను ఫోటో తీసుకున్నా" అంది.

What an expression! అప్రయత్నంగా మాటలు నా నోట్లోంచి వెలువడ్డాయి..

ఏమీ తెలీనట్టు మాట్లాడకండి.. నేను ఇదంతా చేస్తుంటే మీరు దూరం నుంచీ చూస్తున్నారు అంది..

నేనెప్పుడు చూసానా అనుకుంటుంటే, తమరు అప్పుడే నిద్రలేచి ఆకాశంలో మార్షింగ్ వాక్ కి వచ్చారు.. గుర్తు లేదా అని నవ్వించి..

అప్పటికి గానీ నాపేరు రవి అని నాకు గుర్తు రాలేదు.. నేను నవ్వి ఐతే ఆ ఫోటో డెవలప్ చేయించి, కింద కేప్షన్ రాయండి, "గులాబీ పువ్వు మీద హిమబిందు.. మీద నుంచీ చూస్తున్న సూరీడు" అని అంటే... మళ్ళీ అదే నవ్వు.

ఎల్లండి కలిసినప్పుడు కూడా ఇలాంటి మంచు బిందువు స్టోరీ ఏదో చెబుతుందని నిర్ధారణకి వచ్చేసి, ఆ విషయం గురించి ఎక్కువ ఆలోచించడం మానేసి కాన్ఫరెన్సులో నిమగ్నమయ్యాను. అది ఐపోగానే బెంగుళూరులో కలవాల్సిన ఇద్దరు, ముగ్గురు ఫ్రెండ్స్ ని

కలిసి, మరికొన్ని పనులు పూర్తి చేసుకుని రాత్రి భోజనం చేసి పదకొండు కల్లా బెంగుళూరు సెంట్రల్ స్టేషన్ కి చేరుకున్నాను. గౌహతి ఎక్స్‌ప్రెస్ అప్పటికే ప్లాట్‌ఫాం మీద ఉంది. అందులోకి ఎక్కి నా బెర్తు చూసుకుని కూలబడ్డాను. చాలా అలసటగా ఉండటంతో వెంటనే నిద్రపట్టేసింది.

తెల్లారేసరికి రైలు చెన్నై చేరుకుంది... మొహం కడుక్కుని, కాఫీ తాగి కాసేపు పేపర్ చదివి, పక్కన పెట్టేసాను. అదేంటో కిటికీ పక్క కూచుంటే ఏదీ చదవాలనిపించదు. అలా బయటికి చూస్తూ గంటలు గంటలు గడిపెయ్యొచ్చు. ఇదే కిటికీ పక్కన ఎంతో మంది కూచుని ఉంటారు. ఏ ఒక్కరి ఆలోచనలూ ఒకేలా ఉండవు. అయినా కిటికీ మాత్రం అమాయకంగా ఎవరికయినా ఒకే దృశ్యం చూపుతుంది. "అందరిలాగే "నేను" కూడా రైలు కిటికీలోంచీ అనంతంలోకి విస్తరిస్తుంటాను" డిసెంబరు చలి రాత్రి రాజమండ్రిలో నాకు వీడ్కోలివ్వడానికి వచ్చి, నేను కిటికీ పక్కన కూచున్నప్పుడు ప్లాట్‌ఫాం మీద నిలబడి హిమబిందు అన్న మాటలు ఎందుకో జ్ఞాపకం వచ్చాయి. అక్కడ "నేను" అనడంలో ఎంత అర్థం ఉంది. కిటికీలోంచీ దూరంగా ఏవో శిఖరాల మీద ఆమె ఒక్క క్షణం కనిపించి మాయమైంది.

ఇంతకీ ఇంత అర్థంటుగా ఎందుకు కలవాలందో? వైజాగ్ చేరేవరకు మళ్ళీ అవే ఆలోచనలు. వైజాగ్ చేరేసరికి రాత్రి తొమ్మిది అయింది. ట్రైన్ దిగ్గానే తనకి ఫోన్ చేసాను. భద్రాచలంలో అప్పుడే బయలుదేరుతున్నా, ఉదయానికల్లా వైజాగ్ లో ఉంటా అని చెప్పింది. మర్నాడు సాయంత్రం 6 గంటలకి ఆర్.కె.బీచ్ లోని రామకృష్ణ ఆశ్రమంలో కలవాలని నిర్ణయించుకున్నాం

నేను కొంచెం ముందుగా వెళ్ళాను. ఆశ్రమంలో చాలా మంది ధ్యానం చేసుకుంటున్నారు. నేను కూడా ఒక చాప తీసుకుని కూచున్నాను. కొంతసేపటికి ఆమె వచ్చింది.. కొంచెం సేపు మౌనంగా కూచున్నాక లేచి అలా ఆర్.కె.బీచ్ లోకి నడిచాం.

బీచ్ లో కూర్చున్నాక చెప్పండి ఇంత సడన్ గా ఎందుకు కలవాలన్నారు అని అడిగాను.

"గోదావరికి వరదలొచ్చాయి" అంది.

"వరద రావడానికి కారణం?"

"ప్రతీదానికీ కారణాలుండాలనుకోవడం అమాయకత్వం"

"కానీ ఇంత అకస్మాత్తుగా వచ్చిందంటే బలమైన కారణం ఉండాలి కదా"

"వరదలంటేనే అకస్మాత్తుగా వచ్చేదని. అకస్మాత్తుగా రాని వరద కూడా ఉంటుందేమిటి?"

"మీతో వాదించలేను గానీ విషయం చెప్పండి. ఎందుకు అర్థంటుగా కలవాలన్నారు?"

"అలా రండి దారికి" అని నా కళ్ళలోకి వెర్రిగా చూస్తూ, నా చేతులు పట్టుకుని "నన్ను పెళ్ళి చేసుకోండి" అంది.

నేను స్థాణువునైపోయాను ఒక్క క్షణం. ఆమె జీవితంలో ఎవరినీ పెళ్ళి చేసుకో(లే)దని నా ప్రగాఢ విశ్వాసం. ఆనకట్ట కట్టడం ప్రవాహానికి ఇష్టం ఉండదు. ఇదే విషయం ఆమెతో అంటే,

"ఇది ఆనకట్ట అని ఎందుకనుకుంటున్నారు? సాగరసంగమం అనుకోవచ్చుకదా"

"కానీ ఆ సముద్రం నేనే అని మీకెందుకు అనిపించింది?"

"నిజం చెప్పండి... మీలో సంగమించే నది ఏమిటన్నది మీకు మాత్రం తెలీదా? మీరు నన్ను ప్రేమించలేదా" అంది...

కెరటాలు ఉవ్వెత్తున ఎగిసి పడుతున్నాయి... చీకటి వెలుగులు సముద్రంతో దోబూచులాడుతున్నాయి.. అల్లంత దూరంలో అవని, ఆకాశం

కలిసిపోయినట్టు భ్రమ..

ఆమెకు చెప్పగలను.. "ఆమె సమక్షంలో నా హృదయం లయ తప్పుతుందని. నా మాటలు చెల్లాచెదురౌతాయని. ఆంక్షల్లేని ప్రేమలో నేను పూర్తిగా కరిగిపోతానని... నాలో ఒక సముద్రం పొంగి ఆ అలలు ఆమె పాదాల్ని స్పృశించడానికి మౌనంగా పరవళ్ళు తొక్కుతాయని... ఆమె సమక్షంలో నేను ప్రతి క్షణం మరణించి మళ్ళీ కొత్తగా జన్మిస్తానని.. "

"మీరు నన్ను ప్రేమించలేదా" అని అడిగింది... నాకామెతో చెప్పాలనుంది "నేను" "ఆమె" "ప్రేమ" వేరు కాదని...

కానీ ఆమెకెలా చెప్పగలను? రెండేళ్ళ క్రితం నాకు చనిపోయినట్టు వచ్చింది కల కాదని.. త్వరలో నిజమవబోతుందని.

రేపు మృత్యువు నా తలుపు తడుతుందన్నది ఊహ కాదని..

నిజమని...

నేనిక ఎన్నాళ్ళో బ్రతకనని...

ఆమెతో...

ఎలా..?

మూలా సుబ్రహ్మణ్యం గారు బెంగుళూరులో
సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్ గా పనిచేస్తున్నారు.

